



## Сборник съдебна практика

### ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

5 юни 2014 година\*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Признаване и изпълнение на обезпечителни мерки — Отмяна на първоначалното решение — Поддържане на преюдициалното запитване — Липса на основание за произнасяне“

По дело C-350/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Augstākās tiesas Senāts (Латвия) с акт от 12 юни 2013 г., постъпил в Съда на 25 юни 2013 г., в рамките на производство по дело

**Antonio Gramsci Shipping Corp.,**

**Apollo Holdings Corp.,**

**Arctic Seal Shipping Co. Ltd,**

**Atlantic Leader Shipping Co. Ltd,**

**Cape Wind Trading Co. Ltd,**

**Clipstone Navigation SA,**

**Dawnlight Shipping Co. Ltd,**

**Dzons Rids Shipping Co.,**

**Faroship Navigation Co. Ltd,**

**Gaida Shipping Co.,**

**Gevostar Shipping Co. Ltd,**

**Hose Marti Shipping Co.,**

**Imanta Shipping Co. Ltd,**

**Kemeri Navigation Co.,**

**Klements Gotvalds Shipping Co.,**

**Latgale Shipping Co. Ltd,**

\* Език на производството: латвийски.

**Limetree Shipping Co. Ltd,**  
**Majori Shipping Co. Ltd,**  
**Noella Maritime Co. Ltd,**  
**Razna Shipping Co.,**  
**Sagewood Trading Inc.,**  
**Samburga Shipping Co. Ltd,**  
**Saturn Trading Co.,**  
**Taganroga Shipping Co.,**  
**Talava Shipping Co. Ltd,**  
**Tangent Shipping Co. Ltd,**  
**Viktorio Shipping Co.,**  
**Wilcox Holding Ltd,**  
**Zemgale Shipping Co. Ltd,**  
**Zoja Shipping Co. Ltd**

срещу

**Aivars Lembergs,**

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: С. G. Fernlund, председател на състав, А. Ó Caoimh и С. Toader (докладчик),  
съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: А. Calot Escobar,

като има предвид становищата, представени:

— за правителството на Обединеното кралство, от J. Бееко, в качеството на представител,  
подпомагана от В. Kennelly, barrister,

— за Европейската комисия, от А. Sauka и А-М. Rouchaud-Joët, в качеството на представители,

постанови настоящото

## Определение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 34, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Antonio Gramsci Shipping Corp. и други 29 жалбоподатели, от една страна, и г-н Lembergs, от друга страна, във връзка с признаването и изпълнението на съдебно решение, произнесено от High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (Обединено кралство), за заповед и възбрана върху имущество, притежавано от ответника в главното производство или контролирано от него (наричано по-нататък „обезпечителната заповед за заповед и възбрана върху имущество“).
- 3 Запитващата юрисдикция посочва, че заповедта за заповед и възбрана върху имущество, наричана в Common law „injonction Mareva“, действа in personam, доколкото забранява на конкретно лице да прехвърля определено имущество. Следователно тя не тежи върху самото имущество, а е насочена срещу лицето.
- 4 Поради това запитващата юрисдикция счита, че е от съществено значение да се определи дали в рамките на производството по признаване и изпълнение на решение, постановено от юрисдикция на друга държава членка, увреждането на лица, които не са страни по първоначалното производство, може да бъде основание да се приложи клаузата за обществен ред по член 34, параграф 1 от Регламент № 44/2001. При тези условия Augstākās tiesas Senāts решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 34, параграф 1 от Регламент № 44/2001 да се тълкува в смисъл, че в производство по признаване на чуждестранно съдебно решение накърняването на правата на лица, които не са страни по главния спор, може да бъде основание да се приложи клаузата за обществен ред, съдържаща се в посочения член 34, параграф 1, и да се откаже признаване на това чуждестранно решение, доколкото то засяга лица, които не са страни по главния спор?

2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, трябва ли член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че закрепеният в него принцип на справедлив съдебен процес допуска в обезпечително производство да се ограничат имуществените права на лице, което не е било страна в производството, при положение че е предвидено, че всяко лице, което е засегнато от съдебния акт за налагане на обезпечителни мерки, има право във всеки момент да иска от съда да измени или отмени този акт, и при положение че на молителите е оставена грижата да връчат акта на заинтересованите лица?“.

- 5 В писмената фаза на производството правителството на Обединеното кралство отбелязва, че обезпечителната заповед за заповед и възбрана върху имущество е била отменена. По-конкретно, от данните, с които разполага Съдът е видно, че тази заповед е била отменена от издалата я юрисдикция, която се е произнесла по същество в друг състав с решение от 12 юли 2012 г. След въззивна жалба това решение е било потвърдено с решение от 19 юни 2013 г. на Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division). На 26 юли 2013 г. жалбата срещу последното решение е била отхвърлена от Supreme Court of the United Kingdom, така че отмяната на обезпечителна заповед за заповед и възбрана върху имущество е придобила сила на пресъдено нещо.
- 6 След като е уведомен за това, секретариатът на Съда поканва запитващата юрисдикция с писмо от 8 ноември 2013 г. да му посочи дали поддържа преюдициалното си запитване. С писмо от 3 февруари 2014 г. тази юрисдикция сочи, че по време на съдебното заседание от 22 януари 2014 г. представителката на ответника, г-н Lembergs, е изразила становище, че макар в настоящия случай да е отпаднал интересът от отговорите на Съда на поставените му от

запитващата юрисдикция въпроси, тъй като обезпечителна заповед за запор и възбрана върху имущество е била отменена, тези отговори все пак били полезни предвид това, че същата юрисдикция била сезирана с аналогичен случай. Поради това запитващата юрисдикция решава, че поддържа преюдициалното си запитване.

- 7 Следва най-напред да се припомни, че съгласно точка 30 от Препоръките към националните юрисдикции относно отправянето на преюдициални запитвания (ОВ С 338, 2012 г., стр. 1) „[в] интерес на надлежното провеждане на преюдициалното производство пред Съда и за да се запази неговата практическа полза, запитващата юрисдикция следва да уведомява Съда за всяко процесуално действие, което може да има отражение върху преюдициалното запитване“.
- 8 На следващо място, в съответствие с постоянната практика на Съда при сътрудничеството между последния и националните юрисдикции съгласно член 267 ДФЕС само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда (вж. решение *Di Donna*, C-492/11, EU:C:2013:428, т. 24 и цитираната съдебна практика).
- 9 Все пак Съдът е посочил също така, че в изключителни случаи може да разгледа условията, при които е сезиран от националният съд, за да провери собствената си компетентност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. решение *Di Donna*, EU:C:2013:428, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 10 Поради това следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика едновременно от текста и от структурата на член 267 ДФЕС следва, че преюдициалното производство предполага наличието на висящ пред националните юрисдикции действителен спор, по който те трябва да се произнесат с решение, което би взело предвид решението по преюдициалното производство (вж. решения *Di Donna*, EU:C:2013:428, т. 26 и цитираната съдебна практика, както и *Pohotovost'*, C-470/12, EU:C:2014:101, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 11 В настоящия случай запитващата юрисдикция сама установява, че обезпечителната заповед за запор и възбрана върху имущество, чието признаване и изпълнение е било поискано, е отменена. Следователно тази юрисдикция вече не е сезирана с висящ пред нея спор, поради което поставените в рамките на настоящото производство въпроси са придобили хипотетичен характер. Обстоятелството, че аналогични спорове са висящи пред запитващата юрисдикция, не засяга тази констатация.
- 12 При всички положения, ако тълкуването на правото на Съюза се окаже необходимо за разрешаването на друг спор, запитващата юрисдикция може, служебно, да отправи запитване до Съда, ако е необходимо, отново на основание член 267 ДФЕС.
- 13 От изложените по-горе съображения следва, че липсва основание за произнасяне по преюдициалното запитване.
- 14 Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на страните по главното производство, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) определи:

**Липсва основание за произнасяне по преюдициалното запитване, отправено от Augstākās tiesas Senāts (Латвия) с акт от 12 юни 2013 година.**

Подписи